

Vekselvirkningsstadiet

Hizb ut-Tahrir

8. Jumad al-Awal 1377 e. H.
02/07/1967 e. Kr.

Vekselvirkningsstadiet

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Det er en selvfølge for os, at der til ethvert stadie af partiets stadier i at bære den islamiske Da'wah, er en start, et indhold og en slutning, samt at disse tre vinkler ikke bliver afgrænset af faste grænser på et stykke papir, men derimod af reelle, integrerede og sammenkædede handlinger.

Starten af kultiveringsfasen

[اقْرَأْ بِاسْمِ رَبِّكَ الَّذِي خَلَقَ]

”Læs, ved din Herres navn, som har skabt”

er Islams første tanke, som skinner i et individs sjæl, som dermed bliver overdækket og bliver presset til at bære denne tanke til flere og flere rodfæstes i deres sjæle og forstand, samt skinner i midten af den bydel, de bor i. Derpå indleder den, og alt hvad der udspringer af - samt bygger på - den af tanker, sin vej til hjerterne og forstandene – men hvordan? Dette sker med indholdet af kultiveringsfasen, rodfæstelsen af denne, konstant voksende og pulserende, overbeviste gruppes tanker gennem den intensive kultivering, samt at overføre disse tanker, som nægter at forblive indespærret hos denne overbeviste gruppe, til andre mennesker på en bevægende og påvirkende måde gennem den offentlige kultivering.

Og det er blot en kort periode i tidens alder, førend denne overbeviste gruppe vil føle tillid til sig selv og dem omkring sig, samt skue derhen, imod livet for dens tanke, imod livet for sig og dem der er omkring sig og til hele menneskeheden på basis af dens tanke, imod at dens tanke udsprede som alternativ til flagene og symbolerne, og endda side om side med sætningerne og ordene ... sandelig dette er staten ... og her afsluttes kultiveringsstadiet, som værende et af partiets stadier i gangen mod Islam i livet ... men den afsluttes ikke som handlinger, men er derimod fundamentet for handlinger, og dens indhold er livets kilde for handlinger.

Og her starter vekselvirkningsstadiet, og vi siger ”starter” og ikke ”her er vekselvirkningsstadiet” ... dens start er med dens forberedelse ... så hvad er dette for et stadiet? Og hvad er dets forberedelse? Og hvordan? Og hvad kræver det af handlinger, dvs. hvad er dets indhold? Og derefter hvad slutter det med?

Dette stadiet, som er det andet stadiet af partiets stadier, er stadiet til at forklare Ummah partiets ideologi med et afgrænset specifikt formål, hvilket er at det bliver dens ideologi og ikke kun for videns og undervisningens skyld. Her vil der under forklaringsaktiviteterne ske gnidning med Ummah, hvor den vil give sin mening til kende mht. tankerne, som den bliver konfronteret med, enten med støtte eller modstand. I begge tilfælde sker vekselvirkningen. Heraf stammer dette stadies navn, nemlig ”Vekselvirkningsstadiet”.

Men hvordan forløber disse forklaringsaktiviteter med succes?

Som vi nævnte har forklaringen et specifikt formål, som vi tilsigter, hvilket er at partiets ideologi bliver ummahs ideologi og

dets tanker bliver ummahs tanker. Sagt på en anden måde, at Ummah samler sig om partiet og lader sig lede af det i overensstemmelse med dets ideologi og tanker. Eftersom Ummah har en masse afvigelser og fordærv, hvilket fjerner den fra en nem ledelse til ideologien og dens tanker, kræves det at man først forsøger med den, hvilket sker gennem et forsøg på appel til den. Når dette forsøg er succesfuldt, realiseres overførslen til det, der kommer efter, uden anstrengelser og nemt, og dermed er forberedelsen til dette stadie forekommet.

Indholdet i denne forberedelse, efter forsøget på appel og ved påbegyndelsen af at banke på samfundets dør, er iværksættelsen af angreb på forholdende og især de lokale, på en bevidst tilsigtende facon, samt med en vedvarende fremgangsmåde med styrke og standhaftighed. Parallelt med dette forsøges overtagelsen af folkets ledelse, og dette hører under at banke på samfundets dør, idet forsøget, på en naturlig måde, forbereder til overførslen til en succesfuld overtagelse af ledelsen. Såfremt aktiviteten forbliver ved blot at angribe forholdende uden forsøget på at overtage ledelsen, vil den fastfryse og lide tilbagegang. Tilbagegangen forekommer på grund af ønsket om at overtage ledelsen, uden iværksættelsen af handlinger, der fører dertil. Dermed ender det som én, der forsøger at komme til månen udelukkende ved besiddelsen af rumrakter og færger, men uden at forsøge at anvende eller prøve disse. Dette skyldes, at tilbagegang ikke sker grundet fastfrosne mennesker og samfund, ej heller grundet fastfrosne shabab, men grundet fastfrosenhed i partiets gang ved rotation om den samme handling uden tilføjelse af nye handlinger, som forbereder overgangen til næste stadie eller næste skridt i samme stadie....

På denne måde overgik partiet fra kultiveringsstadiet, da det nøjedes med kun at skue efter overtagelsen af ummahs ledelse og med forhåbningen om, at tiden skulle komme, hvor partiets ideologi bliver til ummahs ideologi og dets tanker bliver til ummahs tanker. Partiet overgik fra dette stadie til vekselvirkningsstadiet, da det iværksatte forberedelsen til det gennem forsøget på appel til Ummah, og dernæst påbegyndte bevidst og tilsigtende, at banke på samfundets dør, for at angribe de eksisterende forhold og genopbygge dem på ny. Dette forsøg og derefter denne påbegyndelse er første og anden fase i vekselvirkningsstadiet, hvor partiet hurtigt overgik til den efterfølgende fase. Dog er denne overgang ikke en afskærende overgang, men derimod en forbindelsesovergang, på den måde at der er blevet tilføjet nye handlinger til de tidligere handlinger uden at afstå disse. Dermed blev de forbundet med de efterfølgende handlinger, og der blev ikke afstået fra dem. Dermed overgik partiet til selve appellen, og til at banke på samfundets dør, samt i praksis at forsøge at lede Ummah, og til direkte vekselvirkning.

I forsøget på appel overførte det sine meninger angående de politiske begivenheder hver gang det var muligt, uden at tilsigte og med vilje at angribe forholdene. I påbegyndelsen af at banke på samfundets dør, overførte det sine meninger hver gang der var behov for det med politiske meninger, islamiske ahkam og opklaringer, og dette var tilsigtende og med vilje for at angribe forholdene. Til dette opfandt partiet forskellige midler såsom udgivelser, løbesedler og kontakter. Det fortsatte ikke som i forsøget på appel, hvor det nøjedes med udstedelse af politiske udgivelser og kommentarer. Såfremt dette skete ville partiet fastfryse og tilbagegangen ville forekomme. Forsøget på appel

afsluttedes med bevidnelsen af shababs sansning af at skue styret på trods af samfundets fastfrysning, samt folkets sansning af partiets trussel mod dem, som de elsker blandt regenterne, og deres ønske om at angribe dem, som de hader blandt regenterne. Umiddelbart ved denne afslutning, begyndte partiet, med alle sine apparater og shabab, at banke på samfundets dør med konfrontering af forholdene og især de lokale forhold, og indtrykket, fra folkets og samfundets fastfrysning, var at partiet ikke ville formå at opretholde angrebet på forholdene.

Men udenlandske gruppers standpunkt og agenternes forsøg på at rodfæste deres indenrigsanliggender, gjorde det muligt for partiet at fortsætte med at angribe forholdene med fortsættelsen af dets politiske løbesedler og politiske meninger. Og det formåede at udføre aktiviteten hver gang der var behov for det, nemt og uden besvær. Dette gjorde det nemmere for partiet at overgå fra påbegyndelsen af at banke på samfundets dør til at banke på samfundets dør. Og forskellen mellem at påbegynde at banke på samfundets dør, og at banke på samfundets dør er, at påbegyndelsen foregår ved, tilsigtet og med vilje, at konfrontere forholdene. Dette adskiller sig ikke fra forsøget på appel bortset fra, at det er tilsigtet og med vilje, og ved at provokere de forhold man kan angribe for at angribe dem, og dets gang fortsætter så længe det er muligt. Med hensyn til at banke på samfundets dør så er det ikke konfrontering af forholdene for at provokere det man kan angribe hver gang det er muligt, men derimod er det at angribe forholdene på en vedvarende måde uanset forholdenes type, og uanset undersøgelsen om muligheden for at angribe dem eller ej. Alle eksisterende forhold angribes udelukkende grundet deres eksistens, uanset sagen. Dette nødvendiggjorde for partiet at udføre aktiviteten hver gang der er behov for det, og på den

måde har det indtrådt kernen i vekselvirkningen, og det er blevet nødvendigt for det, at sammenkæde det vedvarende angreb på forholdene med forsøget på at overtage folkets ledelse. Såfremt partiet vedblev med at angribe forholdene uden at forsøge at overtage folkets ledelse ville fastfrysningen og tilbagegangen forekomme, selv hvis alle partiets apparater og alle shabab i fællesskab udførte aktiviteten, da vigtigheden er i fremgangens tilstand og ikke i antallet af shabab eller apparater, der udfører aktiviteten. Fremgangen vil realiseres hvis alle shabab og alle institutioner arbejder i fællesskab og samtidigt i enhver aktivitet, stor eller lille. Det er dette, der sker i partiet indtil nu, da aktiviteterne, som partiet har iværksat, ikke ville være forekommet foruden alle apparater og alle shabab. Grundet dette bevæger shabab sig sideløbende med apparaterne på samme tid i enhver aktivitet uden at fastfrysning eller fald af shabab påvirker kørslen.

Mens partiet strider i vandmasserne hen mod vekselvirkningens dør gennem vedvarende angreb på forholdene og forsøg på at overtage folkets ledelse og er påbegyndt at søge Nusrah, er de politiske begivenheder i området kommet til i hælene på hinanden, hvilket har ledt til at den ene efter den anden af folkets ledelsescentre er unævneværdige, som dermed har gjort det lettere for partiet at tilegne sig Nusrah. Nusrah realiseres, som bekendt, gennem eksistensen af magtfulde personer, eller magtfulde grupper, som kan støtte Da'wah med fordel eller ulempe eller begge samtidigt, på den måde at de bevæger sig med Da'wah, støtter det, samt forsøger at gribe chancerne for overdragelsen af styret, eller beskytter Da'wah og dens shabab mod ondt, eller begge samtidigt.

Og med realiseringen af Nusrah mangler der kun den sidste fase i vekselvirkningen, hvilket er succes i at lede Ummah,

hvorefter partiet overgår fra forsøget på at overtage ledelsen til at overtage den i praksis, hvor det får overdraget styret og Khilafah oprejses.... Men ledelsesaktiviteten, og denne er vigtig, farlig, og kræver konstant overvågning, må partiet ikke udføre, foruden en bevidst tilsigt fra apparaterne og dens shabab tilsammen. Forsøget på påbegyndelsen af overtagelsen af folkets ledelse kræver den bevidste tilsigt for at forsøget skal finde sted. Såfremt en sådan bevidst tilsigt eksisterer hos alle apparaterne og ikke eksisterer hos shabab i helhed sammen med apparaterne på samme tid i enhver aktivitet, eller modsat hvor det eksisterer hos shabab men ikke hos apparaterne, så vil det ikke være muligt for aktiviteten at finde sted fra partiets side. Resultatet vil være enten at aktiviteten overhovedet ikke finder sted, eller at nogle shabab udfører det, eller et apparat udfører det uden shabab. Dermed vil aktiviteten ikke udføres og bevægelsen vil fastfryses, og arbejdets energi vil forsvinde udelukkende i udgivelser, løbesedler og angreb på forholdene, og således forekommer tilbagegangen. Men, og al taknemmelighed tilkommer Allah, som varetager denne Da'wah, så er den bevidste tilsigt eksisterende både hos shabab og apparaterne tilsammen, selvom det er på forskellige tider i majal-områderne. Partiet har været og er stadig i forsøget på at overtage ledelsen. Men det er yderst vigtigt at bibeholde den bevidste tilsigt, dvs. at vi ønsker at overtage ummahs ledelse sådan og sådan, på basis af sådan og sådan blandt meninger, ahkam og tanker, så vi bærer Da'wah med os, hvorpå vi etablerer Khilafah og værner om den og bærer Jihadflaget, så det bliver udspremt på kloden. Det er yderst vigtigt, at denne bevidste tilsigt forbliver indprentet i vores forstand og handlinger, hvormed enhver shab, på en bemærkelsesværdig måde, er fuldt bekendt med vigtigheden af hans forpligtelse i denne fase, idet apparaterne sammensættes af shabab og af dem udføres aktiviteterne. Dermed

er de partiet og med deres gang, bevæger partiet sig, og med deres fastfrysning, fastfryser partiet..... Dermed er det blevet nødvendigt for enhver shab, at fortsætte den bevidste tilsigt med at angribe forholdene i et direkte forsøg på at overtage folkets ledelse, således at partiet formår at sikre sig en fortsat bevægelse med styrke i denne fase, for at opnå overtagelsen af folkets ledelse.

Men spørgsmålet er nu: Hvilken udrustning har hver shab behov for at kunne fuldføre sine forpligtelser i dette stadie på den bedst mulige måde?

Hver shab har behov for 3 faktorer tilsammen. Hvis den ene mangler vil det have en påvirkning på hans bevægelse. Og disse 3 faktorer er:

- 1) Tilstrækkelige oplysninger om ideen, som han udspreder og om arbejdet, som han udfører.
- 2) Praktisk erfaring med partimæssigt arbejde og med naturen af Da'wahs bevægelse.
- 3) Ubegrænset selvtillid.

Og lad os nu tage de 3 punkter op til kort diskussion:
Hvad angår de teoretiske oplysninger, så fortsætter hver shab med at berige sig selv individuelt på den ene side, og ved at give og modtage halakat på den anden side. Her er det nok for ham, at have det korrekte og klare kendskab, selvom der er tale om enkelte tanker eller enkelte ahkam, for at kunne få succes i at udføre det praktiske arbejde, vekselvirkningsstadiet. Dette skyldes at partiet befinder sig i vekselvirkningsstadiet og ikke i kultiveringsstadiet eller i forsøget på appel. Det vigtige her er en konstant forøgelse af oplysninger vedrørende Islam alene, så han

kan fortsætte i opbygningen af sin personlighed. Hvad angår de praktiske oplysninger som er forbundet til arbejdet, så er der ikke behov for andet end de oplysninger, som er forbundet til det konkrete arbejde ved dets udførelse. Eksempelvis adopterede partiet statistik i Libanon, og lån i Ægypten, og det offentligt ejede olie i Irak, og forsikringsloven i Kuwait, og arbejdernes system i Jordan. I alle disse sager, kræves oplysninger om disse, i det nødvendige omfang, som gør at adoptering kan finde sted, uden at der er behov for yderligere oplysninger.

Hvad angår den praktiske erfaring, så dannes den gennem konstant implementering af sendebudets ρ levemåde over bevægelsen, med adskillelse mellem fremgangsmåder, såsom profetens erklæring af sammenslutningen i to rækker, og metode, såsom samme erklæring, der var respons på Allahs I tale:

[فَاصْدَعْ بِمَا تُؤْمَرُ]

”Erklær det, som du bliver beordret”.

Det er vigtigt, at lægge mærke til, at erfaringen ikke dannes udelukkende gennem forsøg, da det er en specifik erfaring, men derimod kræves der konstant implementering af levemåden over bevægelsen. Tværtimod så frygtes det, at forsøgene alene vil være grund til afvigelse fra metoden.

Med hensyn til selvtilliden så resulterer den af shab’ens påbegyndelse af kontakt til folket individuelt, ved besøg i delegationer, ved deltagelse i diskussioner og vejledning samt ved følelsen af at bære ansvaret. Denne selvtillid bliver rodfæstet hos shab’en ved sin gentagende udførsel af aktiviteten.

Disse tre faktorer er nødvendige for enhver shab for at modstå forhindringer i sin bevægelse, men hvordan fremkommer de alle hos ham tilsammen?

Dette sker ved, at han kaster sig ud i at skabe kontakter og besøg uden at frygte nederlag eller fald. Om end han er blevet pålagt opgaven eller ej, så vil denne kastning tvinge ham til at vende tilbage til Seerah med det han møder under sin diskussion og kontakt. Ligeledes vil det tvinge ham til forøgelsen af teoretiske tanker og til kendskab til de handlinger han konfronterer, hvormed selvtilliden fremkommer og bliver rodfæstet til det yderste. På denne måde vil shab'en formå at udføre sine forpligtelser uden fald eller tilbagegang. Dermed kan han praktisk påbegynde med overtagelsen af ledelsen hos folket, som han generelt er i kontakt med, og især dem i hans område. Der er ingen tvivl om, at dette realiseres når partiet påbegynder sit forsøg med at tilvejebringe en styrke, foruden partiets styrke, som skal udføre partiets aktivitet. Den shab, som giver specifikke tanker til individer blandt folket, samt får dem til at bære tankerne til hinanden eller til politikkerne, har praktisk påbegyndt aktiviteten for at overtage deres ledelse. Når han pålægger individer blandt folk at støtte ham i det partimæssige arbejde, såsom f.eks. at hjælpe ham med at uddele nogle af partiets løbesedler, eller med deres underskrift på en specifik seddel indeholdende en specifik tanke, og ud af dem fremstillede han delegationer, som udførte partimæssig arbejde, og de deltog med ham i besøgene for at udføre et af partiets opgaver, og lign. så har han praktisk påbegyndt forsøget på at overtage deres ledelse. Såfremt det lykkes shab'en eller ethvert apparat, at få andre end sig selv og sine studerende, til at udføre alle intellektuelle og politiske aktiviteter som partiet udfører, så har han påbegyndt

forsøget på at overtage folkets ledelse. Hvis disse forsøg blev gentaget og opfulgt, så vil det lykkes shab'en og derefter partiet, at påbegynde den praktiske overtagelse af ledelsen af samfundet. Derfor var det nødvendigt for os alle altid at have denne sag for øje under kontakten til folk og deres besøg, generelt set, og under dagligdagen i områderne, specifikt set. Dermed påbegynder vi konstant med disse forsøg på at overtage ledelsen af folket, hvormed vi praktisk er på det stadieniveau, som partiet bevæger sig i, og dette er vekselvirkningsstadiet.

Det er ikke tilladt, at det falder nogen shab ind, at disse forsøg er specifikke for et Mahaliyah-apparat eller et Wilayah-apparat eller ledelsen, men derimod er det generelt, som inkluderer alle, uden undtagelse af noget som helst apparat af partiets apparater, eller nogen shab af dets shabab. Dette skyldes, at sagen som partiet, i alle dets apparater og shabab, praktisk skal til at udføre er at påbegynde overtagelsen af folkets ledelse i ethvert land i dets majal uden undtagelsen af et land, for dermed at nå frem til ledelsen af Ummah. Der er ingen forskel på at overtage deres ledelse intellektuelt ved at støtte specifikke mennesker, individer eller grupperinger, med specifikke tanker som udspringer fra partiet, eller en praktisk overtagelse af ledelsen gennem at få specifikke mennesker, individer eller grupperinger, til at udføre specifikke partimæssige handlinger.

Partiet har påbegyndt dette arbejde for noget tid siden i alle dets områder under flere begivenheder. De mest markante var modoperationer og delegationer under Pavens besøg i Jerusalem for at forhindre internationalisering.

På denne måde har shab'en opfyldt alle tre faktorer tilsammen (oplysninger, erfaring og tilliden), ved at kaste sig selv ud, uden frygt og **XXXX**, i at skabe kontakter og gentagelse at angribe forholdene samtidigt med forsøget på at overtage ummahs ledelse uden at én forpligtelse af disse forpligtelser skulle mangle.

Men hvad er disse for nogen forpligtelser? Blot for påmindelsen; det som nødvendiggør enhver shab's normale kontakt med folk og dette deler sig i to. Den ene af dem er den afgrænsede diskussion i tanker og formål, som resulterer i at modparten forstår Islam, som værende en ideologi og en særegen levemåde. På den anden side er det, at få modparten til at forstå forpligtelsen af at arbejde for Islam, præcis og på lige fod som det er forpligtende at forholde sig til Islam, og samtidig give ham forståelse for politik og for Hizb ut-Tahrir, så de tanker som ønskes diskuteret er bundet til denne forståelse fra alle fire vinkler. Dermed vil det sandelig være en videregivelse på en opsigtsvækkende måde. Såfremt det ikke bliver på denne måde og med dette formål, vil det være mangelfuldt. Den anden af dem er de publikum-fyldte offentlige diskussioner om ideen, i lyset af hvad der bevæger sig i samfundet, atmosfærerne eller realiteten af begivenheder og episoder, samt af følelser og tanker, og dette for at udsprede Da'wah og skabe den rette atmosfære for den. shab'en advares her mod at forhaste sig i at give en hvilken som helst mening i enhver begivenhed, som partiet endnu ikke har udgivet en mening om, da sådan en sag foruden at skade Da'wahs tanker, hvis det er en forkert mening, så skader det Da'wahs bevægelse. Dette skyldes, at sådan en sag åbner muligheden for flere meninger i samme begivenhed, da der er flere end én shab, der giver sin mening om begivenheden. Dette kan resultere i forvirring i shababs sinde, samt er noget af det farligste for en

shab og især for en ny studerende, da hans tanker bliver forvirret og hans adfærd bliver modstridende. Som tilføjelse dertil kommer faren for at miste ummahs tillid til shabab, og dens betragtning af dem, som værende inkapable til dens ledelse.

På basis af dette er det nødvendigt, mens shab'en konfronterer masserne med sine diskussioner, om end det er i området, i moskeen eller andet, at han fremfinder den rigtige mening i dommen over begivenhederne og episoderne, og følelserne og tankerne. Dermed skal han ikke forhaste sig og f.eks. sige at kuppet i Irak, som skete d. 17. Tamuz, er godt eller ondt, udelukkende på vurdering. Med hensyn til dette kup er der en realitet foran ham, hvilket er at de, som har udført det, har erklæret det, de ønsker i deres første erklæring, og man kan bedømme denne erklæring ud fra dens detaljer. Den er fyldt med urenheder og råddenskab, og er så langt væk fra Islam som muligt. At dette kup er til fordel for briterne eller amerikanerne, er en sag, der kræver en mening fra partiet, hvor det ikke er tilladt at skabe forvirring. Shab'en diskuterer ved at nedfælde tankerne, som han er i besiddelse af, over eksisterende realiteter, og ikke ved at komme med tanker, som han som udgangspunkt ikke er i besiddelse af, hvorefter han begynder at fortolke realiteten, som det passer ham, ved at nedfælde bedømmelser, som ikke er lette for ham, som en del af partiet, eller for partiet, at påtage sig mens det er i gang med forsøget på at lede Ummah. Shab'en diskuterer tanker og deres nedfælden over realiteterne, med et afgrænset tilsigte, og et specifikt formål, hvilket er at udsprede Da'wah og at skabe atmosfærer til den, samt at lede Ummah gennem den. Han diskuterer ikke for at sprede forkerte meninger, og på den anden side så bidrager han ikke med oplysninger, som intet har at gøre med meningene og tankerne, og administrativt set udtalte

han sig i uvidenhed, og her siger vi ikke med god hensigt om den manglende afrejse fra Kuwait. Hvad opnår partiet eller shab'en af hans snak, andet end sin skade, eller værre? For påmindelsens skyld er det nødvendigt, at ingen af os glemmer at han er Da'wah-bærer indenfor et parti, samt er forpligtet til at efterfølge alt hvad Da'wah kræver af ham af varetagelse i dens viderebringelse og beskyttelse, hvorfor han ikke forsømmer den, hvor ellers han ville gøre sig fortjent til Allahs straf. Ligeledes er han forpligtet til bevarelsen af partiet, da eksistensen af partiet er en forpligtelse fra Allah, og hans bevægelse med partiet er ligeledes en forpligtelse fra Allah. Hvordan vil han bevare denne forpligtelse, mens han er overbærende i sin disciplin over for partiets administrative forpligtelser? Der er ingen tvivl om at forsømmelse medbringer ugeringer og straf til mennesket.

Afslutningsvis vil jeg påminde jer om, at vi er ved overtagelsen af styret, og dette nødvendiggør for os, at vi vedbliver, på en seriøs og vedvarende måde, med at angribe de eksisterende forhold mellem folket, mellem dem og deres regenter, samt mellem regenterne og de andre stater. Dette, mens vi konstant, med forskellige fremgangsmåder og midler, hvor nogle af dem er blevet nævnt tidligere, forsøger at overtage ummahs ledelse, hvormed enhver af os skal være klart bevidste, på en præcis måde, om sin evne til at lede Ummah i sit område og uden for det. Han skal, uden tøven eller forsinkelse, støtte sig til nytænkning indenfor fremgangsmåder for at forsøge at lede folket, som kontakter ham.

Vi beder Allah hjælpe om at tage vores hænder alle sammen og hæve Hans Rajah og forhøje Hans ord i den nærmeste fremtid, og Han er den Alt-Hørende, Besvarende

Wa Salaamu Aleikum Wa Rahmatu Allah